

Je pozdě na zábavu a brzo na spaní,
loď pluje do přístavu, už slyším houkání.
A žádnéj cestující se ke mně nehlásí,
sám stojím na ulici v mizerném počasí.

Dokud jsi neřekla ne, bylo proč naslouchat,
pořád jsi v paměti mé, jak Eva bez roucha.
Křehká jak pavučina na ostrým bodláčí,
všechno je moje vina a to mi nestačí.

Nějaká z lodí příštích snad mi tě přiváží,
možná jsi na letišti, nebo na nádraží.
Dokud tě všude hledám, má smysl někam jít,
dost ulic ještě vnímám, co musím prochodit.

Dokud jsi neřekla ne, bylo proč naslouchat,
pořád jsi v paměti mé, jak Eva bez roucha.
Křehká jak pavučina na ostrým bodláčí,
všechno je moje vina a to mě vytáčí.

Je pozdě na zábavu a brzo na spaní,
tvůj obraz rozplývá se při každém svítání.
Kolik jich ještě zbývá, než ztratíš obrysy,
jak málo lichotivá vzpomínka na kdysi.